

Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων ἔμπροσθέν των, ἐν τῇ μέσῃ τῶν φυγάδων, κυματίζει μεγάλη σημαία κιτρίνη, κεκοσμημένη διὰ φανταστικῶν δρακόντων.

— Παιδιά, τὴν σημαίαν! διατάσσει ὁ Πλεμόν.

Καὶ διανύει αὐτοπροσώπως τὴν ὁδόν. Φονεύει τὸν Σῖνα ἀξιωματικόν, ὅστις ἐφρούρει αὐτὴν καὶ ἀρπάζει τὸ ἀκόντιον.

Ταῦτοχρόνως ὁμως δύο σφαῖραι τὸν ἀνατρέπουσιν.

Ἡ πρώτη διέτρησεν ἀμφοτέρας τὰς παρειάς του· ἡ δευτέρα εἰσῆλθεν εἰς τὴν μασχάλην του. Κατέπεσεν.

Ἄλλ' ὁ Κλέτος ἐκυρίευσεν τὴν σημαίαν. Ὁ ἡράκλειος Ζιλδὰ περικαλύπτει διὰ τῶν πτυχῶν τῆς τοῦ σώματος τοῦ ὑποπολιάρχου καὶ ἀποκομίζει αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ἡ συμπλοκὴ περατοῦται ἐντὸς πυκνῆς ὁμίχλης καπνοῦ, ἐνῶ οἱ Σῖναι ἀποκρουσθέντες ἐπανέρχονται εἰς τὰ ὀχυρώματά των καὶ καταδιώκονται ἐκ τοῦ συστάδην διὰ τῆς λόγχης.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

Εἰς τὸ προσέχεις:

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

ὑπὸ ἸΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

[Διακοπὴς συνέχεια]

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΑ'

Γνωρίζεις, ἢ δὲν γνωρίζεις;

Τὴν ἐπαύριον μετὰ τὴν κηδεῖαν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς ἠγέρθη ἀργά. Ἦτο' ἡ πρώτη νύξ, ἦν οὗτος, λίαν ἐξηντηλέμενος φυσικῶς καὶ ἐν μέρει ἠθικῶς, διηλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐπὶ τῆς συνήθους, ἀναπαυτικῆς κλίνης του καὶ ἐκοιμήθη καλῶς. Μεχρισίου δὲ ὁ νεκρὸς ἔκειτο ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὁ Βελτίστσεφ, δὲν ἀνῆκεν οὕτως εἰπεῖν εἰς ἑαυτόν· αἱ μέριμναι περὶ τῆς ἠθικῶς διαταραχθείσης ἐξαδέλφης, φοβουμένης τὴν σκιάν τοῦ συζύγου, καὶ αἱ φροντίδες διὰ τὰ τῆς κηδεῖας, ἐστέρησαν αὐτὸν τῆς ἡσυχίας, τῆς ἀναπαύσεως καὶ ὅλων τῶν σκέψεων του. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν οὐκ ὀλίγον ἐκοπίασε μεχρισίου καταπραῦνη τὴν Εἰρήνην Βορίσοβναν, διασκεδάσῃ τὸν ὑποθετικὸν τρόπον τῆς καὶ κατορθώσῃ νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὴν κατοικίαν του.

Ἐγερθεὶς τῆς κλίνης, πρῶτον πάντων

ἤνοιξε τὴν πυξίδα, ἐνθα πάντοτε ἐφύλασσε χρήματα καὶ σπουδαῖα ἔγγραφα. Εἰς τὴν πυξίδα ταύτην χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔκρυψε μετ' ἐπιφυλάξεως ὁ Βελτίστσεφ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ μακαρίτου ἐξαδέλφου του, ἣν κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου του, μετὰ τὴν ἐν τῇ θερμάστρᾳ καταστροφὴν τοῦ σιγάρου, ἐφρόντισε, πρὸ πάσης ἄλλης πράξεως, νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ μακαρίτου καὶ μεταθέσῃ αὐτὴν εἰς τὸ ἰδικόν του.

Ἦδη δὲ ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ νέου, τὴν ἀνέπτυξε καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκων, παρατηρῶν καὶ ἀρεσκευόμενος, μὲ αἰσθημα εὐαρεσκείας, παρεμπερὲς πρὸς τὸ αἰσθημα παιδίου, ὅταν τοῦτο κατόπιν τῆς χθεσινῆς ἐορτῆς τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων, πρῶτον πάντων ἀρπάζει τὸ χθὲς δωρηθὲν αὐτῷ ἄθυρμα καὶ ἄρχεται νὰ περιεργάζεται αὐτὸ χαῖρον· τὸ παιδίον πρὸ πολλοῦ ὠνειροπόλει καὶ ἐπεθύμει νὰ ἀποκτήσῃ τὸ ἄθυρμα τοῦτο, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ ἦτο αὐτῷ ἰδιαζόντως προσφιλὲς εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν φαντασίαν του — καὶ ἰδοὺ τώρα, ἀφύπνισθὲν τὸ βρέφος, σπεύδει αὐτὴν νὰ παρατηρήσῃ αὐτὸ μὲ κοιμισμένους ἔτι ὀφθαλμούς, νὰ ψάψῃ καὶ νὰ ὁσφρανθῇ τὴν ὁσμὴν τοῦ χρώματος του — διότι δὲν ἐπρόφθασεν ἀκόμη νὰ τὸ χαρῇ ἀρκετά.

Καὶ φαίνεται, ὅτι βεβαίως οὐδεμία τις μεταβολὴ συνέβη εἰς τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, μόλις δύο ἢ τρεῖς ὥρας μετὰ τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ χρέους περιῆλθεν αὐτὴ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ μακαρίτου, καὶ ἦτο πρὸ πολλοῦ ἤδη λίαν γνωστὴ εἰς τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς μεθ' ὅλων τῶν τύπων καὶ τῶν λεπτομερειῶν αὐτῆς — καὶ ὁμως τὴν στιγμήν ταύτην παρετῆρει αὐτὴν διὰ τοιοῦτου θωπευτικοῦ καὶ ἐρωτύλου βλέμματος, ὥστε ἐπρόκειτο περὶ νεοφανοῦς, ἀπλῶς ἠρέσκετο, νῦν χαριστεῖτο νὰ τὴν παρατηρή. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἠδύνατο νὰ δοκιμάζῃ ὑψίστην εὐχαρίστησιν ἐξ αὐτῆς, ὡς τὰ παιδιά, καὶ νὰ ὠνειροπολῇ... νὰ ὠνειροπολῇ ἀπείρως...

Καὶ ὁμως ἂν τὸ αἰσθημα τοῦ ἦτο παιδικὸν καὶ ἀφελές, αἱ ὠνειροπολήσεις του πολὺ ἀπέχοντο τοῦ νὰ ὦσι παιδικαί. Ἦσαν αὐταὶ ὠνειροπολήσεις χαρακτηρὸς σοβαροῦ.

Θέσας πάλιν τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἔγγραφον ἐντὸς τῆς ἀσφαλοῦς ταύτης θήκης, ἐκάθησε πλησίον τοῦ γραφείου του, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε ποτήριον τείνου καὶ ἤρξατο καταστρώνων ἀριθμούς ἐπὶ τοῦ χάρτου, διανοούμενος τὰ γιγαντιαῖα σχέδιά του καὶ ἀριθμῶν τὰ μεγάλα ποσὰ τῶν τόκων, οὓς θὰ ἐπέφερον αὐτῷ αἱ κολοσσαῖαι ἐπιχειρήσεις του, ἡ πραγματοποίησις τῶν ὁποίων δὲν ὤφειλεν ἤδη νὰ βραδύνῃ. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἀπῆντησε μικρόν τι πρόσκομμα: ἠγνόει ἀκριβῶς εἰς ποῖον ποσὸν ἀνέρχονται τὰ χρήματα, ἅτινα ἐπρόφθασε νὰ λάβῃ μετ' ἑαυτοῦ ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ ἐξαδέλφου του· διὰ τοῦτο μόνον ὡς ἔγγιστα ἠδύνατο νὰ ὑπολογίσῃ τὸ ποσόν.

Ὁ Βελτίστσεφ παρετῆρησε τὸ ὥρολό-

γιον καὶ εἶδεν ὅτι, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, κατηνάλωσε διὰ τὰς σημειώσεις ταύτας περὶ τὰς δύο ὥρας.

Ἦδη οὐδεμίαν ἔβλεπεν ἀνάγκην νὰ ἀφήσῃ τὸν σάκκον εἰς ξένας χεῖρας, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ δι' αὐτόν, διευθυνόμενος παρὰ τῇ κυρίᾳ Κόροβωφ.

* *

Ἡ Λιουδμήλα ὑπεδέχθη αὐτόν, ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε. Ἡ δεξιότης αὐτῆς ἦτο ὡς συνήθως θωπευτικὴ καὶ φαιδρὰ. Μαγευτικὸν μεῖδιμα καὶ λαμπυρίζον βλέμμα ὑπεδέχθησαν τὸν Βελτίστσεφ καὶ εἰς τὸ μεῖδιμα τοῦτο, ὡς καὶ εἰς τὸ βλέμμα, ἐνυπῆρχεν ἡ συνήθης αὐτοῖς ἐσωτερικὴ παγετώδης ψυχρότης τοῦ ἀνευ αἰσθημάτων χαρακτηρὸς των. Ἀλλὰ παρὰδοξον! Κυρίως ἡ ψυχρότης αὕτη ἀρέσκει εἰς τινὰς τῶν ἀνδρῶν, καὶ αὕτη κυρίως ἐξήσκει τὴν γοητείαν ἐπὶ τὸν Πλάτωνα Βελτίστσεφ.

— Καὶ ποῦ ἐγύριζες, φίλε μου, τέσσαρες τώρα ἡμέραι; χαριεντιζομένη ἠρώτησεν αὕτη τὸν προστάτην τῆς, ἄλλ' ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν οὕτως, ὡς ἂν εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τῇ ιδιότητι φίλης γυναικός, νὰ ἀπαιτήσῃ κάποιον λογαριασμὸν τῶν πράξεών του.

— Ἀχ, μάτουςσκα, μὴν ἐρωτᾷς, τὸν ἐξαδέλφόν μου ἐθάψαμε! ἀπῆντησεν ὁ Βελτίστσεφ, μετὰ τινος δυσαρεσκείας καὶ λαμβάνων ὕφος ἀνθρώπου λίαν καταβεβλημένου ἐκ τοῦ καμᾶτου.

— Τὸ ἤκουσα καὶ τὸ ἀνέγνωσα μάλιστα εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἀνεκοίνωσεν ἡ Λιουδμήλα. Καὶ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εὐκαίρησες οὔτε ἓνα λεπτόν νὰ περάσῃς νὰ μεῖ ἰδῇς! Καλὰ! διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου ἐπέπληξεν αὐτόν ἡ κυρία Κόροβωφ.

— Ποῦ εἶχα καιρόν!... Ὅλο τὸ σπίτι ἦτον ἀνω-κάτω! καὶ ὅλα αὐτὰ ἦτον εἰς τὴν φροντίδα μου· ἀφανίσθηκα ὁλότελα... Καὶ νὰ ἰδῇς τόσον ἐξαφνα συνέβησαν, ἀπροσέκτως ἐδικαιολογήθη ὁ Βελτίστσεφ.

— Καὶ καλὰ τὴν τελευταίαν φορὰν ποῦ ἦσουν ἐδῶ, μήπως δὲν ἤξευρες ὅτι ὁ ἐξαδέλφός σου εἶχεν ἀποθάνει; ἠρώτησεν αὕτη τυχαίως πως καὶ ἔρριπεν ἐρευνητικὸν βλέμμα ἐπὶ τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς.

Ἐκεῖνος κάπως συνεταράχθη· οὐδόλως ἀναμένων τοιαύτην ἐρώτησιν.

— Ἐγώ... ν...ν... ναι, βέβαια δὲν τὸ ἤξευρα! συσταλεῖς πρὸς στιγμήν, εὐθαρσῶς ἀπελογήθη οὗτος ταυτοχρόνως.

«Ὡστε, τὸ ἐγνώριζες», ἐσκέφθη βεβαίως αὕτη.

Ἡ ἑλαφρὰ αὕτη σύγχυσις, ἥτις δὲν θὰ εἶχε τὸν τόπον τῆς ἂν ὁ θάνατος συνέβαινε, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ γνωρίζῃ, ἐβεβαίωσε τὴν Λιουδμήλαν εἰς τὰς προϋποθέσεις τῆς, σχετικῶς πρὸς τὸν «τρόπον» δι' οὗ ἀπεκτίνθησαν τὰ πρὸς αὐτὴν κομισθέντα χρήματα. Κατόπιν προηγουμένης σκέψεως ἀπέτεινε αὕτη τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπαληθεύσῃ μέ-